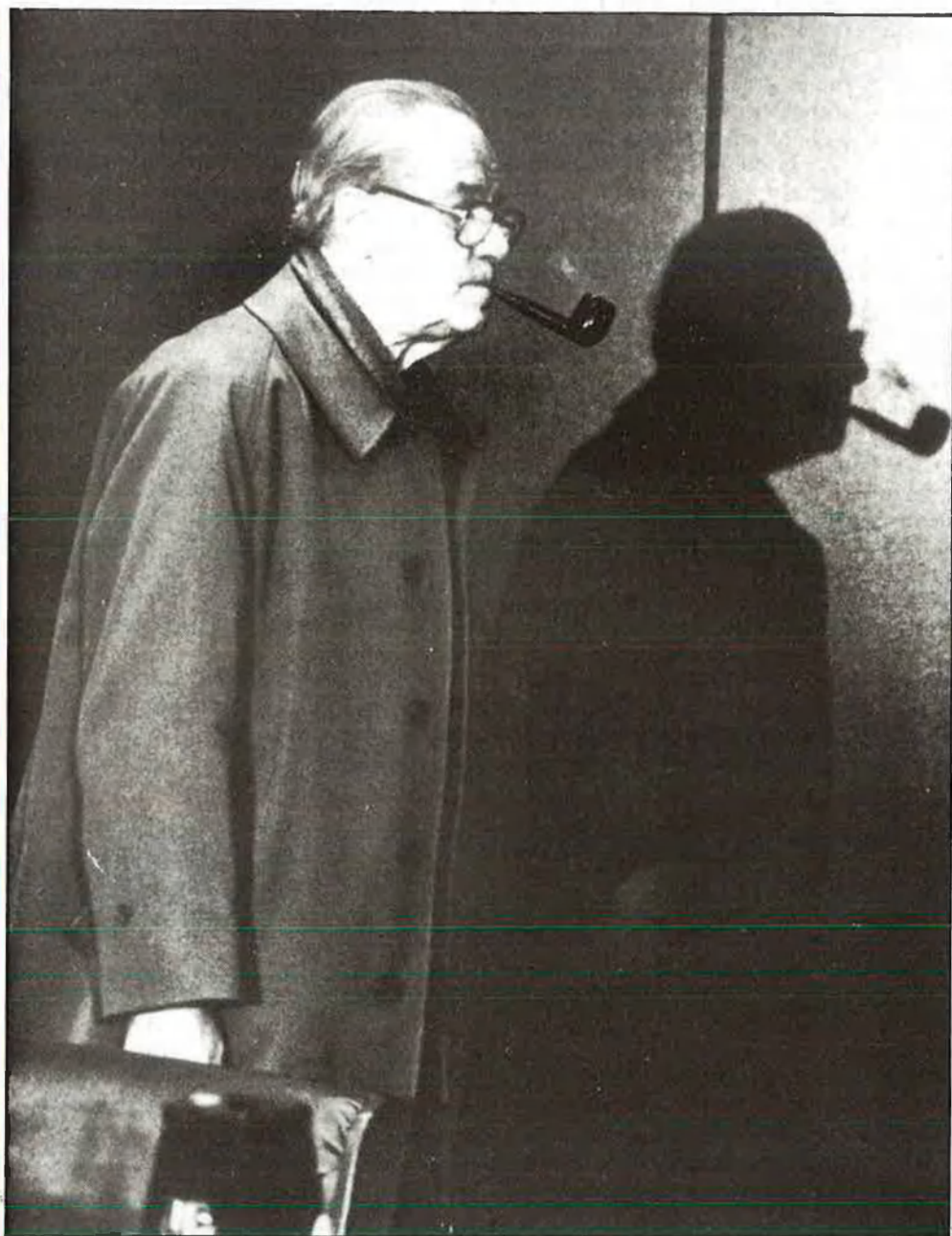

D'on vénen els diners del PSOE

Les fonts de finançament del PSOE —i de l'esquerra en general— són un factor de l'actualitat política que cal desvetllar, perquè serveix per a entendre lligams i actituds que, sense això, serien inexplicables. Dòlars, marcs o bolívars: «Is "that" the Question?»

Herbert Wehner, prohom de la socialdemocràcia alemanya

/ Dad/Swen Simon

A. SOLÉ

Fa unes setmanes a *La Vanguardia*, amb el seu article «La última broma de Felipe González», Jiménez de Parga s'hi referia amb aquestes paraules textuais: «Nadie consideró una amenaza desde la Presidencia del Gobierno sugerir una investigación en las cuentas de los partidos, pues sería suicida efectuar un auditoría al PSOE y no se cree que Felipe González vaya a embarcarse en tal aventura.» Tampoc nosaltres no ho creiem gaire probable.

Que els «números» de determinats partits i centrals sindicals segurament no quadrarien, si no fos per la percepció, més o menys regular, de considerables ajuts financers exteriors, diguem-ne submergits, és un assumpte enverinat i fosc, per no dir tèrbol, que de fa anys era objecte de xiuxiueigs i rumors a cau d'orella per part d'inquiets, però sincers, militants i votants dels principals partits europeus de l'esquerra no comunista.

Les sospites han augmentat darrerament, atès sobretot el decreixent nombre d'afiliats, o sigui de quotes, que provoquen l'atur, la crisi econòmica, en general, i el desencís i la desmoralització polítiques. La pregunta concreta és la

El president de l'AFL-CIO, Lane Kirkland, en un acte a favor del sindicat polonès Solidarnosc

/ Arxiu

següent: ¿N'hi ha prou, amb els ingressos «visibles», com per a mantenir els aparells de les organitzacions i les fortíssimes despeses periòdiques, entre altres les electorals?

A Anglaterra, que juntament amb Nord-Amèrica, Alemanya i Suïssa, és on hi ha més periodistes i estudiosos dedicats a la investigació fiscal de les possibles fonts subterrànies de sumes polítiques clandestines, s'han publicat els darrers anys, dispersos en diverses publicacions especialitzades de l'esquerra no domesticada, interessants dades reveladores, que semblen demostrar el funcionament d'una canalització quasi sistemàtica de diners provinents en darrer instància de la Dreta cap als partits de la Segona Internacional Socialista.

Començant el 1980 amb el col·lectiu londinenc d'investigadors d'esquerres que col·laborava en els informes de la publicació bimensual *State Research*, i acabant amb els darrers treballs sobre el «socialisme» a l'Europa Occidental publicats en la revista d'esquerres més important del món (la *New Left Review*

Amb diners de l'AFL-CIO i de la CIA s'educa líders obrers, pro-OTAN i pro-multinacionals

de Londres, que edita Perry Anderson), hi ha indicis que permeten sospitar de possibles «transaccions» a càrrec de l'oficina londinenca del secretari general de la Segona Internacional Socialista, Bernt Carlsson (el nom oficial de l'organització és el d'Internacional Socialista només, ja que, oficialment, la Segona Internacional fou dissolta l'any 1940).

Els rumors entorn dels bolívars veneçolans, i amb més intensitat dels marcs de la gran central sindical socialista alemanya DGB (Deutscher Gewerkschaftsbund, la més puixant d'Europa), són, fins al moment, meres hipòtesis, per bé que hi hagi proves, segons diuen més que documentades, que durant el darrer període dictatorial espanyol —i sota ordres de l'ex-comunista Wehner,

gran lluminària de la Segona Internacional— el sindicat alemany IG-Metall, el més important de bon tros dels que conformen el DGB, va abocar sumes durant molts d'anys en diverses publicacions socialistes espanyoles (*El Socialista*, *Información Española*, etcètera).

El gros dels diners, diuen opinar els màxims experts internacionals en la qüestió, caldria cercar-lo en els anomenats «llogams transatlàntics», discret eufemisme amb què s'anomena l'Or d'Estat Units (que encara és més important que «el oro catalán»). Es tractaria més que res de la gran central sindical d'Amèrica del Nord, l'AFL-CIO o American Federation of Labor - Congress of Industrial Organizations, a la qual estan afiliats, aproximadament,

el vint per cent dels treballadors d'aquella nació.

«Durant llargues dècades —escriu l'esmentat col·lectiu londinenc—, els presidents i secretaris tesorers de l'AFL-CIO han estat sense cap dubte figures clau en la canalització de grans quantitats líquides cap a les organitzacions sindicals no comunistes. Concretament, la tremenda puixança per a reforçar continuament l'hegemonia de l'Ala Dreta dels partits i sindicats socialistes.» Insisteix el col·lectiu —que com veurem ha tingut accés a xifres internes de la central sindical nord-americana— que amb els diners de l'AFL-CIO (i de la CIA) es financen quatre grans instituts internacionals de formació professional de líders i funcionaris sindicals i polítics, el currículum ideològic dels quals és, a grans trets, pro-OTAN i pro-multinacionals. Dit amb altres paraules, la formació de quadres socialistes «moderats», per entendre'ns. Tres d'aquests instituts són l'American Institute for Free Labor Movement, l'African-American Labor Center i l'Asian-American

El gros dels diners de l'esquerra no comunista podria venir d'Estats Units

Labor Institute, que, segons el col·lectiu, són administrats conjuntament amb la CIA.

El quart, el Free Trade Union Institute —Institut de Sindicats Lliures—, que, sempre segons el col·lectiu d'esquerres britànic, funciona a Espanya i Portugal d'ençà de la revolució del 1974, l'any 1978 va rebre de l'AFL-CIO (segons constava en el mateix Informe Anual de la central sindical americana), més d'un milió cent mil dòlars.

Se'ns dirà, i amb raó, que aquesta quantitat, repartida entre els països d'un o més continents —entre uns quants sindicats i formacions polítiques amigues— no és gran cosa. Tanmateix, si apliquéssim aquest criteri aïlladament, com a factor únic, isolat, o molt periòdic, se'ns escaparia el factor únic, isolat, o molt periòdic, se'ns escaparia el factor veritablement important d'aquesta dada: «aquesta» quantitat és un aspecte poc important. És el cas que la mera demostració que «aquesta» suma ha existit, que ha estat lliurada, ja és, com a mínim, una indicació que podrien haver-n'hi «d'altres». I si, com ha fet el col·lectiu, s'està també en situació de demostrar que, efectivament, han estat lliurades altres sumes, per petites que siguin —de 30.000 dòlars aquí, de 15.000 allà,

L'executiva federal del PSOE, ben somrient. Emilio Alonso a l'esquerra de F. González sap molt de les finances del partit

etcètera—, el panorama se'ns transforma tot seguit radicalment: se'ns configura llavors un «model de pràctica», una tendència que ens diu que, per força, deu haver-hi una canalització més o menys sistemàtica de diners.

Busquem-ne, només, un exemple il·lustratiu, per no cansar: l'actual president de l'AFL-CIO, el sindicalista dretà Lane Kirkland, fou un dels tres membres fundadors i vice-presidents, el 1976 (1976, 77 i 78 foren anys clau en el presumpte finançament «exterior» el PSOE, els anys de «la Rosa», etcètera), del CPD, el Committee on the Present Danger, un dels molts grups de pressió sindicals nord-americans, molt probablement finançats per la CIA i el Pentàgon, dedicats a promoure la noció que la *détente* amb la Unió Soviètica anava en contra dels interessos dels «socialistes» europeus. Doncs bé: segons l'esmentat Informe Anual de l'AFL-CIO, el 1978 el CPD va rebre de l'AFL-CIO la suma de 30.000 dòlars. D'altres exemples força semblants podrien enumerar-se, segons el col·lectiu, *ad infinitum*.

Que investiguen

L' Ferran TORRENT
 L'afar de les irregulars finances del PSOE sembla que pren força, malgrat l'afany de l'executiva socialista a tirar terra per damunt. El partit del govern, arrogant en allò que pertoca a l'ètica i l'honradesa centenària, s'emprenya un xic massa i fa pinya al voltant de l'home, Emilio Alonso, que, en principi, apareix com possible inculpat a «gran altura».

Si la declaració notarial presentada per Alonso Puerta, ex-tinent d'alcalde socialista de Madrid, progressàs en el sentit que Emilio Alonso ha rebut comissions il·legals per contractes, el PSOE es veuria implicat en un assumpte de corrupció, ja que, segons el regidor expulsat, algunes de les comissions engrossaven les finances del partit.

Si en el tema de la fulminant destitució d'Hernández Ros, president de la Comunidad Murciana, per intent de suborn a dos periodistes, el PSOE actuà contudentment, ara, amb

l'afar Emilio Alonso, intenta debades silenciar un escàndol que l'opinió pública exigeix aclarir i que, d'alguna manera, ha obligat Felipe González a la creació d'una comissió parlamentària que investigarà les fonts de finançament dels partits.

Que parlen, doncs, i que desvetllen la relació entre l'empresa Sellberg, concessionària de nombrosos contractes en ajuntaments socialistes, i Emilio Alonso, responsable de les finances del PSOE i destinatari de determinants obsequis a canvi de favors polítics i econòmics.

Tot això de la investigació parlamentària està molt bé, però cal fer-se una pregunta: ¿Què passarà en el cas que la denúncia presentada per Alonso Puerta demostre que el partit està implicat en les comissions? La cosa podria derivar a un problema de dimissions que esguitaria el mateix govern. ¿No governa el PSOE? Doncs això, que investiguen.